

og vore forskelligheder demokratiets akilleshæl, men den er samtidig fundamentet for dette parlament. Det er den frihed, vi til evig tid må stå vagt om.

Despekt for anderledes tænkende og selvforherligelse skærer derfor dybt i en sand demokrats sind og vil, når dens mørke opstår, altid vække sjælen i Holger Danske, ligesom det vakte mange danske mænd og kvinder i årene fra 1940 til 1945.

Der findes nu, 50 år efter befrielsen fra nazismens mørke, desværre stadig trosretninger og ideologier, der ensidigt påberåber sig retten til sandheden. Det er her, jeg kan forsikre de danske hædersmænd, der ofrede noget af deres liv for Danmark, om, at der blandt de generationer, der ikke oplevede besættelsestiden, altid vil findes mænd og kvinder, der står vagt om Danmarks frihed.

Det løfte tror jeg inderst inde vil række længere end de lovforslag, der nu behandles. Det Konservative Folkeparti skal derfor kort udtrykke et til lykke til Danmark samt en tak til alle dem, der gjorde vor frihed mulig.

Tommy Dinesen (SF):

SF stemmer for det lovforslag, der foreligger her. Når vi ikke tog ordet til det, vi behandlede før, er det, fordi vi ikke mente, at det, man skulle have en diskussion om i dag, var, hvor store hædersgaver skulle være osv. – og ej heller laserlys.

Denne dag, som jo er en stor dag, har også nogle mørke kapitler bagved sig. Som Politiken skriver på forsiden i dag, var det kun en håndfuld frihedskæmpere, der var med fra starten; det er jo nok rigtigt. Der var noget, der hed Frikorps Danmark med 7.000 danskere, der ville bekæmpe kommunismen. Der var en samarbejdsvillig regering, som var medvirkende til, at oppositionen – altså kommunisterne og vel andre venstreorienterede – blev interneret i Horserød. Et klart grundlovsbrud. Det var ikke ret mange, der på daværende tidspunkt protesterede imod dette. Christmas Møller var imod, også selvfølgelig; men ellers var der tavshed.

Jeg har selvfølgelig læst en del og set nogle af de udsendelser, der har været på det sidste, og jeg må sige, at jeg synes, det er bittert at måtte erkende, at man ikke i særlig grad har fokuseret på søfolkene. Det gælder ikke det, Folketinget har lavet. Der er fuld opbakning fra søfolkene – og det er dem, jeg vil tale for – til det, der her er

arrangeret, og som bliver arrangeret de næste par dage. Men jeg synes, at medierne ikke i særlig grad har fokuseret på søfolkene, og det er derfor, jeg har tænkt mig at sige noget om dem.

Den dag, da krigen brød ud, var der 5.000 søfolk om bord på 170 skibe, den såkaldte hjemmeflåde. De sejlede herhjemme, og allerede inden krigen var i gang, var 139 af dem sænket af tyskerne. De sørgede for, at vi kunne sælge vores grise ovre i England og få noget kul med tilbage, men de, der var hjemme, fortsatte med at sejle. Hvis de var gået i land, var de blevet sendt på tvangsarbejde med at lave bunkers ovre på Vestkysten osv.

En af de større ting, der skete med hensyn til hjemmesejlerne, var, at tyskerne ville have, at der skulle være tyske marinesoldater om bord, og der skulle være kanoner osv. Da strejkede hjemmeflådens søfolk, og det var en af de få gange, hvor den danske regering gav søfolkene ret. Der kom altså ikke tyske våben om bord i danske skibe. De danske søfolk ville naturligvis ikke være med til at skyde på de allierede.

Jeg sagde før, at der var 7.000 i Frikorps Danmark. Der var så 6.500 danske søfolk, der sejlede over hele verden, og det er ikke, fordi de var Rambo'er eller helte, men de var hurtigt med til at sejle for de allierede.

De var selvfølgelig bange, og det, de var bange for, var både miner og bomber, og hvad ved jeg; men de var også bange for, hvad der ville ske med deres kære derhjemme. De var bange for, at der skulle ske repressalier – godt og vel en tredjedel af dem var gift – og det siger sig selv, at det var en svær situation at stå i.

Men inden længe kom de ud at sejle alle sammen. Der var 240 danske skibe. 2.000 danske søfolk mistede livet – og det er det, jeg synes totalt glemmes – dvs. hver tredje eller hver fjerde af de danske søfolk; det var altså tabsprocenten. De var med i Normandiet, og de var med på Sicilien, da de danske skibe med allierede kom til kysterne; de var med alle steder.

Den 25. december var en af de store dage i 1943. Da fik de danske skibe lov til at have Dannebrog i agterstavn, og jeg tror, det var den dag, det gik op for de allierede, at Danmark ikke var en tyskervenlig nation, men en nation, der gjorde modstand. Der var selvfølgelig også kommet flere frihedskæmpere.

Da jeg startede med at sejle, læste jeg en bog, der hed »De sejlede bare«, skrevet af en kaptajn Schrøder. Allersidst i bogen stod der det, som regering og Folketing sagde efter krigen: »I skal